

HASSERIS GYMNASIUM
& **IB** world school

HASSERIS GYMNASIUM
& **IB** world school

HASSERIS GYMNASIUM 1970 - 2005
35 ÅRS JUBILÆUM

Indholdsfortegnelse

- 3 Rektors forord
- 4-5 "Et gymnasium bliver til"
af arkitekt Jacob Blegvad
- 6-7 "I virkeligheden er jeg et andet sted?"
af lektor Klaus Rød Frederiksen
- 8-9 "På kontoret"
af sekretær Anna Lise Nielsen
- 10-11 "Fra Vester Thorup til Vesuv"
af lektor Arne P. Sestoft og elever
- 12-13 "Hasseris Gymnasium og musicalen"
af lektor Peter Villesen
- 14-15 "Fra fjerpen til First Class"
af lektor Jørgen R. Rømer
- 16 "Kampen om danskfaget" af tidligere
studielektor Albin Willemoes
- 17-18 "24½ år blev det til..."
af rektor Steen Hoffmann
- 19 "IB life" by IB graduates Christina
Mortensen & Raluca Sevcencu
- 20-21 "Hvad vil fremtiden mon bringe?" af
tidligere rektor Anders Nygaard Andersen
- 22-23 "Fra skolens fotoalbum 1970 - 2005"

35 års jubilæum

For 35 år siden – d.10.aug. 1970 – startede Hasseris Gymnasium i midlertidige lokaler på Stolpedalsskolen. To år senere blev de nye, flotte bygninger på Hasserisvej 300 taget i brug.

Da Hasseris Gymnasium rundede de 25 år, blev der udgivet et godt og fyldigt jubilæumsskrift. Forventeligt skulle næste markering af den art være i forbindelse med 50-års dagen. Hvorfor så lave et jubilæumsskrift, når skolen fylder 35?

Det er der et par gode grunde til:

For det første har vi ønsket, at nogle af skolens pionerer, som nu er gået på pension, skulle bidrage med artikler. For at sikre os, at skolebetragtningerne bliver nedfældet, mens tiden på Hasseris Gymnasium stadigvæk står i frisk erindring, har vi bedt de pågældende om at give deres bidrag nu og altså ikke først om 15 år, når 50-års-jubilæet nærmer sig.

For det andet markerer netop dette år et afgørende nybrud. Med reformen 2005 står vi overfor den mest omfattende ændring af gymnasieskolen i de sidste 100 år. Det er i den situation nok værd at stoppe op og gøre status. Og det bruger vi så 35-års jubilæet til.

Stor tak til artikelforfatterne og til redaktionsgruppen, hvor Ellen Bruun og Hans Henrik Lauritzen har været såvel initiativtagere som indpiskere.

God fornøjelse med læsningen.

Anders Bach Jensen
rektor

Et gymnasium bliver til

Af Arkitekt Jacob Blegvad.

Begyndelsen

Det lykkedes den ambitiøse og selvstændige Hasseris Kommune at sætte sig i spidsen for et nyt gymnasiebyggeri. Kommunen kunne stille en grund gratis til rådighed – og fik endvidere lov til at gøre skolen bedre ved at betale ekstra til at udvide statens byggeprogram fra 2 små gymnastiksale til 1 lille sal og 1 stor boldhal. Arkitekterne blev valgt af Hasseris Kommune – Henning Jørgensen og Jacob Blegvad. Henning Jørgensen, fordi han havde dokumenteret sit talent som gymnasie- og skolebygger, Jacob Blegvad på grund af sin mangeårige tilknytning til lokalområdet. Byggeudvalgene bad hver af arkitekterne tegne et forslag til gymnasiet. Forslagene blev udarbejdet i sommeren 1969. Jeg udarbejdede mit forslag i Blåvand i min sommerferie (hvorfor kan man aldrig få startet på opgaverne i tide?).

Byggeudvalget valgte mit forslag til udformningen. Arkitektarbejdet blev herefter delt. Huset blev bygget efter mine tegninger, og Henning Jørgensen fik i fællesskabet ansvaret for inventaret og tilsynet med opførelsen.

Krav til en arkitekt

I 1970 blev kommunen nedlagt, og nye politikere kom til at stå for gennemførelsen af arbejdet med byggeriet af det nye gymnasium i Hasseris.

Det var en kommunal skole – med statstilskud. Statens krav til indretning skulle derfor følges

for at få tilskuddet. Historien afspejledes ved, at der endnu var afsat plads til en rektorbolig i byggeprogrammet, men rektorer var for længst holdt op med at ville bo på skolen.

Pedellen blev der bygget en lejlighed til – nu er den også nedlagt. Skolen er i virkeligheden ubeboet.

Der var noget andet historisk i byggeprogrammet. Det lyder i dag utroligt, men dengang var der krav om, at drenge og piger ikke måtte se hinanden i gymnastikdragt! Der er sket noget i omgangstonen siden. – Dengang gav det nogle interessante og udviklede adgangsforhold til de to gymnastiksale i projektet.

Tegnestuen arbejdede samtidig på lokaler til det i Aalborg nyoprettede ingeniørakademi. Der var helt andre krav til undervisernes egne lokaler – et kontor til hver enkelt lærer. Når man steg i graderne, var man berettiget til en sofa, et trin mere og der kom et mødebord yderligere til. På gymnasiet var der ét eneste lærerlokale, et lille stileretningsrum og et endnu mindre samtalerum.

Jeg var dengang lidt forarget på gymnasielærernes vegne og syntes, at det var en dårlig fagforening, de havde, der ikke kunne kræve bedre lokaleforhold til deres medlemmer.

Kravet til skolens struktur var, at eleverne var det bevægelige element: de flyttede sig fra faglokale til faglokale – et nyt sted hver time. Det eneste holdepunkt, eleven havde i skolen, var et skab og en knage i centralgarderoben. Til gengæld var fælleslokalerne rummelige – den kollektive følelse skulle styrkes, ikke den individuelle.

Der var et stort lyskrav til det kunstige lys i den store sal, fordi den skulle anvendes til skriftlige eksamener. 400 lux var kravet – derfor fik jeg installeret en lysdæmper, således at det uhyggelige eksamenslys kan fjernes, når salen kan anvendes til andre formål (Husk at bruge den; salen er langt smukkere i en dæmpet belysning. Hvorfor lærer folk ikke at se sig om og bemærke, hvordan deres omgivelser egentlig ser ud? Det er for tit, eksamenslyset er på!).

Arkitekturen tilpasses omgivelserne

I mit forslag var jeg arkitektonisk optaget af at indpasse et så stort bygget volumen i et område, hvor alt var i en meget mindre skala. De største dimensioner i bygninger omkring skolen var landbrugets lader i Gl. Hasseris. Derfor blev byggeriet opdelt i enheder – selvstændige længer kædet sammen som et traditionelt landbrugsbyggeri – også arkitektonisk et traditionelt byggeri i enkelheden – ingen udhæng, klare og letfattede huskroppe, simple og kendte materialer. Hele komplekset omhyggeligt tilpasset højdekurverne i den stærkt skrånende grund.

Denne højdetilpasning til grunden viste sig senere at blive lidt absurd, da der kom krav om en meget stor vandret fodboldbane, der skabte en meget stor skråning ned mod naboarealet imod nord. Til gengæld har dette med årene givet en naturlig og meget effektiv adskillelse ind til den nordlige nabo.

Et meget væsentligt arkitektonisk greb har været at overvinde, at huset lå lavere end vejen; det er løst, synes jeg, på en god måde med de store trappeanlæg ned til skolen, der gør, at huset alligevel bevarer den tiltænkte værdighed, som et sådant byggeri bør have.

Miljøet – ude og inde

Dengang var jeg meget optaget af den norske kriminolog Niels Christies anbefalinger: ”Gør omgivelserne, husene og detaljerne så smukke som muligt - så bliver der passet godt på dem”. Så vidt jeg kan skønne, har det passet på skolen her. Det egentlig sarte interiør - tæpper, de hvide vægge – er der blevet passet utrolig godt på. Hvis det engang skal fornyes, så gør det endnu smukkere; løft standarden hver eneste gang. Husk det.

Vi var i en periode, hvor staten gav tilskud til projekteringen, hvis man medtog en rengøringskonsulent! Det var der ikke modstand imod, men jeg foreslog, at vi så i det mindste også måtte have en kunstnerisk rådgiver for at sikre, at også det kunstneriske miljø var bedst muligt.

Det blev sandelig bevilget, og maleren Arne L. Hansen blev tilknyttet projektet. Det var jeg meget glad for, jeg havde tidligere arbejdet sammen med Arne L. Hansen i mange projekter.

Han er en utrolig inspirerende, kreativ og talentfuld rum- og murkunstner. Han har præget skolen med sine klare og enkle farvekompositioner: på centralgarderobernes skabe, med sin idé til markeringen af de enkelte klasseværelsesdøre og med de små lampefatninger i loftet i oasen.

Men for mig var den flotteste og mest begavede indsats af Arne L. Hansen fortæppet i den store sal. Der var ikke flere penge til udsmykning på budgettet, men Arne L. Hansen gik ud og købte noget godt stof i grå nuancer, og så var det der, smukt, enkelt og naturligt – det passede perfekt til salen. Så enkelt kan det gøres, hvis man kan!

En af hovedaktørerne i en god projekteringsfase er havearkitekten, der formede alle de grønne områder omkring skolen. Der var vi så heldige, at vi fik den talentfulde Ole Klaaborg fra Kolding med på holdet. Blandt ideerne var, at der i de hævdede bede nord for skolen skulle være en urtehøve til brug for biologiundervisningen; den kom vist aldrig, af mangel på interesse fra frivillige kræfter, eller?

Det blev en vellykket byggeproces. Vanskelighederne er fortrængt, kun de gode minder er tilbage. Byggeriet startede som alle vellykkede byggerier skal, med at en gravko rev et stort elkabel over.

Huset og dets indretning har allerede holdt til mange omskiftelser, og det ser ud til at kunne holde til mange flere.

Tillykke.

I virkeligheden er jeg et andet sted

Bidrag af Klaus Rød Frederiksen (40); (som der står i parenteserne i den kulørte presse, for at anvise alderen (ikke antallet af slips i skabet, formuen i hundredtusinder eller måske kys han har fået dén dag)). Samfundssproglig student fra 1984 (3.c).

I dag gymnasielærer med fagene dansk og billedkunst på Amtsgymnasiet i Hadsten.

Bidraget er alene udtryk for min årgang nu og da for så vidt det er genkendeligt af nogen på de ca. (40).

Nogle gange når jeg tænker på min gymnasietid i forbindelse med mit job tænker jeg på hvor meget nemmere det var at sidde dernede end at stå heroppe og at det vidste man ikke dengang. Uden sammenligning i øvrigt, så er det det samme som at se en fyldt barnevogn og komme i tanke om at man slet ikke nød at ligge i barnevognen og kigge på den blå himmel, bladens lysegrønne underside og Mors ansigt da man selv var lille, fordi man ikke vidste man skulle nyde det. Ja, man kunne vel ikke engang finde ud af at nyde det; for sult eller træthed eller fordi man simpelthen ikke var opmærksom på lige dén pointe ... nå ja, måske er sammenligningen ikke helt ved siden af.

Den passer i alt fald med, at jeg nogle gange tænker på min gymnasietid for at berolige mig selv når det går rigtigt, rigtig dårligt med min undervisning: Når jeg fx er nødt til at insistere på noget forkert og derfor roder mig ud i forklaringer som et halvt minut gamle ikke tåler dagens øre. For som regel hører de jo ikke efter – eleverne – når jeg står dér rødøret og ditto -øjet helt ude for enden af en tangent, der kun er hæftet til mit ry som flink fyr.

Det gælder i øvrigt desværre også nogle af de gange, hvor man virkelig får samlet tingene op; når man med bankende hjerte og blanke øjne helt derude for enden af en lang række sammenligninger og argumenter rammer Den store sammenhæng! Fx mellem digte, digteres øjne og kronblade på spejlblanke. Så sidder de der og hører ikke efter.

Men det kan de jo ikke gøre, for det gjorde jeg ikke: Jeg havde travlt med en masse andet: Tegne, tænke, kigge, drømme, vippe. Vippe frem og tilbage – på stolen og i bevidstheden. Der var så meget man kunne tænke på og switche on and off på, helt selv og uden hjælp fra læreren. Jeg – hørte – ikke – efter – punktum.

Dog; enkelte tids- og alderstypiske buzzwords kunne hive mig op og ud af tankerne: Punk fx havde en god virkning eller provokation, ordet kvinde eller Klaus kunne også. Plus de givne sjofelheder. Der har sikkert været en del flere, men dem har jeg har glemt (og bliver straks rasende nysgerig over, hvilke de mon var? Marx og Freud er gode bud). Men hovedsagligt hørte jeg ikke efter – så det kan man vel

gå ud fra (i hvert fald på en dårlig dag), at det gør de heller ikke i dag. Med mindre de får et buzzword, selvfølgelig: Og bortset fra mærkevarnavnene og de eviggrønne sjofelheder, så vågner de gerne når jeg taler om mig selv!

Det er ganske forunderligt hvor ekstremt høflige og interesserede de så kan være – på en foruroligende moden måde og i de mærkeligste ting: Mit liv med min kone, mine børn og mine biler. Tanker om alt fra hængende hud til politisk foragt. Potens. Mad. Ar og fortid – gymnasiet ja, men også folleren. Motion og kolesterol. Ægteskabelige kriser. Møbler! Jeg mindes bestemt ikke samme interesse for mine lærere og slet ikke deres følelsesliv, uha! Det fik vi i den grad nok af gennem bekendelseslitteraturen i dansktimerne, festerne på skolen og den politiske privatisering (eller var det omvendt?) i samfundsfag. Lærerne var (selvfølgelig og tak for det og bliv ved med det!) personligheder – men ikke nogen vi dyrkede som privatpersonligheder. De havde lov til at være de typer de nu var uden vi skulle supplere eller kultivere endsige konversere dem og deres bagland.

Inspireret af, forvænt med og vel også en smule smigret over denne fantastiske lydhørhed medbragte jeg engang et essay af PC Jersild til en time med en 3.g-klasse. Det er et essay om døden, der beskriver en patient på et sindssygehospital Jersild engang mødte. Patienten påstod han kunne aflæse dødens (evt. kommende) indtræden på folks affotograferede ansigter og bad Jersild medbringe sit klassebillede (1936) som han så gennemgik til Jersilds gru korrekt! Dette essay læste jeg højt for mine elever hvorefter jeg lagde en overhead på med mit eget klassebillede (1976) fra Stolpedalsskolen og bad dem om at gå i gang med rækken af afdøde og kommende døde.

Det turde de næsten ikke! Al interesse visnede i en helt ny alvor og en følelse af overtroisk ansvar de slet ikke brød sig om; opmærksomheden og omhuen var nærmest skræmmende. Til dimissionsfesten to måneder senere kom en af eleverne hen og fortalte at han stadig var rystet over stundet og at jeg aldrig måtte gøre sådan noget igen. Ud over de tanker af rent pædagogisk karakter den oplevelse kastede af sig (det er lidt sent at brænde igennem i en klasse og også en lidt morbid måde at gøre det på) så vakte det også en del tanker om de unges virkelighed.

Jeg tror oplevelsen blev for virkelig og de selv derfor for virkelige – og i den grad på den ufede måde. Jeg tror de unge kalder det et reality-check og lader begrebet dække over, hvor godt klædt på de er (mentalt) når hammeren virkelig falder. Hvis vi havde set det ord dengang i førstfirsere ville vi klart have kunnet lide den lidt kølige klikkende lyd, men troet det var noget med at vride penge ud af virkeligheden; hvad det måske også egentlig er. Hovedsa-

gen er under alle omstændigheder, at de unge i dag har et helt andet og langt mere skræmmende forhold til virkeligheden end vi havde.

'Cope' vi da reality-checkene bedre - var vi mere til stede i virkeligheden end de unge er i dag? Ikke en tøddel (40) tror jeg. Som ovenfor sagt hang vi i lige så høj grad ud i fantasiens og fiktionens sfærer, men – og nu bliver det for alvor besynderligt – vores uvirkelighed var en anden end de unge menneskers er i dag. Og det var den fordi deres i dag ligner virkeligheden meget mere end vores uvirkelige virkelighed gjorde. Det var nemt at se forskel dengang. Det er svært at se forskel i dag. Primært fordi vi ikke havde nogen ambitioner om at deltage i virkeligheden dengang og man i dag ikke kan slippe for at skulle gøre enelleranden form for karriere i den, allerede før man har lært den at kende. Karrieren hedder dig selv og dit liv.

Eleverne interesserer sig selvfølgelig for mit liv, fordi de mener jeg lever i den virkelige verden – meget smigrende! i øvrigt (40!) - og fordi jeg repræsenterer det de mere end vi står overfor og altid har fået ørene fulde af tuden fra af tågehorn, advarsalarmer eller bare platte båthorn. Under alle omstændigheder ringer det konstant for ørene på dem fordi alle altid snakker om at de skal se at få noget ud af livet - i virkeligheden. Fordi alle altid allerede dømmes som taber, hvis man er trådt ved siden af selvudviklingens smalle sti.

Vi fik ikke noget at vide. Hverken af meningsdannere, medier, hinanden eller forældre (i den rækkefølge). Vi fik ikke noget at vide om os selv. "At blive til noget" var en morfar-vits, hvilket rækken af ovennævnte dannere havde indset. Så. Der forventedes ikke noget af os, som vi ikke selv kunne finde på eller ud af – alternativt finde ud af på den måde man finder ud af noget man er gået vild i. Når den omtalte virkelighed overhovedet optrådte eller blev skildret handlede den om stort, sort abstrakte ting som A-våben, som kun kunne øge fornemmelsen af ubetydelighed. Politisk set levede vi i det sort-hvide sug 70'erne havde skabt og materielt var bedrøget så tydeligt at vi ikke engang gad gennemskue det. Vi sagde ganske rigtigt "Nå" men underforstået et "sådan", som styrede en ret cool, for ikke at sige kynisk holdning til virkeligheden, som kunne passe sig selv.

I dag har nogen bildt de unge ind, at der skal være en mening med livet. Ikke nødvendigvis at der er en mening med livet – men altså at der skal være en. Det er nærmest en slags gæret nihilisme, der kuer dem og deres små viljer, som de ellers nurser med metervis af spejle og nye rør i timevis. Filosofisk set var vi mere til Schopenhauer end Nietzsche, fordi vi aldrig tvivlede et sekund på at der ingen mening var med livet. Vi vidste godt, at det at forsøge at give livet mening i virkeligheden var det tommeste der fandtes; vi var buddhistiske legebørn. Det er de ikke i dag. De er meget alvorlige og altså uopmærksomme på undervisningen, fordi de tænker over livet.

"I'm learning to live – living to learn" som en af tidens rockprinsesser Beth Hart synger for de unge i deres MP3 afspillere mens de sidder i læringsrummet. Hvilket bringer os til en sidste væsentlig forskel: For hele det moderne læringskompleks og alle de fritskrabede og i klassen luftede kompetencebegreber hørte vi ikke meget til dengang – der var ikke noget med at nå at indhente (tilegne sig hedder det vist) nogle kompetencer for at kunne klare sig senere. Selvom det er lyv virker det på mig som der dengang højst var tale om en grovsortering, hvor vi enten var modne til indlæggelse eller fortsættelse. I det krydsfelt og med den opmærksomhed læste jeg i hvert fald ofte mine lektier – hvorfor dagens efterfølgende deltagelse i timerne nødvendigvis var viljesløst forudbestemt.

Men så viser det sig at det slet ikke er Mor men Bohr, der skubber barnevognen mens han multitaskende måler omfanget af kvantemekaniske erindringsforskydninger og roser én for at teste skalaens yderpositioner.

Jeg kán sågu lige så lidt sige, hvad der er forskellen på at stå heroppe og sidde hernede dengang og nu som mine elever kan sige hvad der forskellen på at sidde hernede og stå deroppe nu og engang. Vi kan snakke om udsynet – på alle måder – og det gør vi flittigt. I dag måske lidt mere grundigt og uhildet og, fiktivt eller faktisk, lidt tættere på hinanden som hele mennesker. Dét kan være forskellen. Men det kan også være forskellen på det man kan se inde i parenteserne (17) og (40).

Den svenske psykolog og digter Tomas Tranströmer, som vi ved denne lejlighed passende kan oversætte til "Transdrømmer", siger det i et haiku om et ungdomsfængsel! på denne måde:

*Porten glider op
vi står i anstaltens gård
i en ny årstid.*

Tillykke med jubilæet.

... nogle elever kom andre steder hen. Her naturfaglige 3. g elever, der i sommeren 1988 var på Grønland med Hanne Milan og Jørgen R. Rømer.

På kontoret

Af Anna Lise Nielsen, sekretær på HG fra 1970 til 1991.

Den vigtigste del af aktiviteten på en skole foregår mellem elever og lærere, som også er både de fleste og væsentligste bestanddele af skolen, men vi fra den teknisk-administrative afdeling finder, at vi også har en rolle at spille i det samlede billede – i hvert fald er skolens sekretærkontor et sted med mange daglige henvendelser!

En forudsætning for undervisningsaktiviteten er også, at skolens bygninger og installationer fungerer, og at der holdes rent, så det er rart at opholde sig i lokalene. Alt det sørger pedeller og rengøringspersonale for – uden at gøre meget væsen af sig.

1970-91

Når jeg ser tilbage på mine år på Hasseris Gymnasium, forkommer det mig, at hjælpemidlet edb fylder meget, forstået på den måde, at vi igennem 1970erne arbejdede på den gode gammeldags manér med de almindelige skrivemaskiner (men dog elektriske!) og erfarede på egen krop, hvor besværligt det f. eks. var med elevlisterne, som vi måtte klippe og klistre ændringerne ind på – og der var altid ændringer i sidste øjeblik – så vi godt kunne drømme om en maskine, som vi kunne putte alle oplysningerne ind i og få de korrekte lister ud af ved et tryk på en knap. Det var en drøm, der blev realiseret i løbet af 1980erne, hvor teknikken og programmerne var blevet så avancerede, at også vi på kontorstolene kunne være med, selv om vi nok i starten måtte stå lidt på tæer for at klare det.

De første to år af Hasseris Gymnasiums virksomhed nød vi godt af Stolpedalsskolens gæstfrihed. Vore kontorer lå i den yderste ende i underetagen af en af fløjene. Der var lidt mørkt, men til gengæld bevirkede nærheden til Zoo, at eksotiske fugle og enkelte gange nogle firbenede væsener viste sig uden for vinduerne; vi var dog forskånet for besøg af den sorte panter, som havde været løs i Aalborg den forudgående vinter. Den var blevet skudt!

Da vi i juni 1972 flyttede ud på Hasserisvej 300, var det som at komme ud i lyset: her var rummelige kontorer med lys og luft. Der var ingen sjældne fugle, men der var udsigt til trafikken på Hasserisvej og på visse tider af året til Søren Jensen eller hans personale, der pløjede, såede eller høstede på marken på den anden side af vejen.

Det var ikke bare det bygningsmæssige, der bød på en stor forandring; der skete en fordobling af antallet af både klasser og lærere, vi fik en pedel og pedelmedhjælper, og jeg fik en kollega: Gudveig Kvisselgaard, som var dansk-talende, men med umiskendelig norsk accent – så der var,

praktisk nok, aldrig nogen, der var i tvivl om, hvem af os de havde talt med på kontoret.

Alt imens lærerne gør deres bedste for at lære fra sig, og eleverne arbejder for at tilegne sig viden og for at udvikle sig, gør kontoret sit bedste for at sørge for, at alt det formelle og papirarbejdet er i orden.

Som allerede nævnt kom edb os til hjælp i løbet af 1980erne, og det var ikke alene til udarbejdelse af elevlisterne. G-skemaerne var den årlige indberetning til Undervisningsministeriet med alle oplysninger om klasser, fag, timer, lærere osv., hvor oplysningerne først skulle sættes op i skemaer på én led, dernæst på en anden og tredje eller flere; da ønskede jeg mig inderligt en database, som kunne levere alle skemaerne automatisk. Jeg nåede at se ønsket opfyldt.

Forsømmelsesregnskabet var også et omfattende arbejde, og det skulle jo føres hele skoleåret. I begyndelsen bestod det af små sedler fra lærerne på fraværende elever, som efterfølgende skulle bekræfte fraværet. Der manglede altid nogle sedler. Senere blev det til egentlige lister, som lærerne førte hver time, og senere igen blev forsømmelserne ført på edb en gang om ugen, og der blev lavet udskrifter, som eleverne kunne tjekke. Det var inspektør Kai Gregersen, der havde lavet dét program.

Regnskabet var et andet område, hvor edb betød lettelse. De første år bestod det interne regnskab ganske enkelt af et kolonneark for hver konto; der var to kolonner: en til udgifterne og en til bevillingen/resten, og opgaven gik ud på at lande på et 0. Den egentlige bogføring blev foretaget af Aalborg Kommune og fra april 1973 af Nordjyllands Amtskommune. Også her kom Kai Gregersen med et skræddersyet program, så jeg de sidste år kunne lave den interne bogføring på edb. Det var en stor lettelse. Men allerede omkring 1990 gik de første gymnasier over til direkte bogføring via opkobling til amtskommunen.

Datamaskinerne var i øvrigt med i skolens liv næsten fra starten; i de nye bygninger blev den datamaskine meget hurtigt installeret, og den fik sit helt eget rum, hvortil kun de udvalgte havde adgang. Den fyldte meget, men dog ikke så meget som den berømte DASK, men den var jo også allerede 15 år gammel i 1972, så der var sket en stor udvikling.

Hákun Skardhamar m.fl. lavede på et tidligt tidspunkt et lille eftermiddagskursus, hvor vi interesserede kunne få noget at vide om den nye teknik og dens brug, men det var endnu for fremmed for os, så det var vist meget få af de fremmødte, der blev klogere.

På et tidligt tidspunkt fik Kai Gregersen en postkasse på nettet. Det var lidt svært dengang at forestille sig sådan en postkasse.

Vi fik også telefax, men den nåede ikke at få nogen betydning.

Indtil edb holdt sit indtog på kontoret, bestod vores maskinpark af en IBM kuglehoved-skrivemaskine til hver, en regnemaskine og en kopimaskine. Kopimaskinerne blev udskiftet flere gange, men skrivemaskinerne var stadig fuldt funktionsdygtige i 1991, da jeg fratrådte; deres farvebånd var lette at udskifte. Værre var det med kontorets første regnemaskine. Den var stor og hånddrevet og virkede upåklageligt i mange år, men en skønne dag var farvebåndet så slidt, at vi måtte udskifte det. Det viste sig at være så vanskelig en operation, at ikke engang pedellen Andreas Bundgaard kunne finde ud af det, og han kunne ellers finde ud af lidt af hvert. – Så gik vi over til en af de små fikse eldrevne.

1991-2005

Jeg synes, at mine godt 21 år på Hasseris Gymnasium bød på mange udfordringer, men årene siden da har budt de nuværende sekretærer på endnu flere.

Der er nu en computer til hver, den direkte bogføring er gennemført på alle gymnasier, der har været nye omfattende ændringer i regelsæt og bestemmelser, der er indført e-kommunikation mellem myndighederne og deres institutioner, e-fakturaerne er kommet til, og sidst men ikke mindst er strukturreformen lige på trapperne. Den indebærer gymnasiernes overgang fra amtskommunale institutioner til selvstændige enheder, med alt hvad det medfører af administrative ændringer og nye ansvarsfulde funktioner.

Det bliver en stor udfordring – og det må blive spændende at være med til.

Indtil for få år siden havde vi i en årrække den tradition, at 3. g'ernes mundtlige eksamensfag blev annonceret lige efter midnat den dato, det måtte afsløres. Lærere og elever var (næsten) lige spændte, når rektor Nygaard kom ind kl. 24.00 og annoncerede årets eksamensplan. I ventetiden spiste vi sammen med eleverne, lavede lærerunderholdning og sang sange. Her er en, affattet til lejligheden af Albin Willemoes:

(Mel.: Vi lister os afsted på tå...)

Til HG kom tre år før nu
en flok med øjne blanke
med opladt sind og frejdig hu
I havde kun én tanke
at lære sprog og mat'matik
en ledig stund I sjældent fik
men nu vinker ferie og frihed så sød
efter kampen for HUEN på liv og død.

Først kommer der en SKRIFTLIG tur
i hallen stor og hellig
fem timer i et kæmpebur
her stormes brain i fællig
de vagter lister tæt omkring
må svare kun på ingenting
man tygger på blyanter – satser et svar
gad nok vist om produktet en chance har.

I DANSK skal tekster brækkes op
og stumperne forklares
og efter sved og hjernestop
et 6 man vederfares!
Så kommer TYSK, ein schönes Fach
men den dér kasserolle, ak
hvem kan dog have opfundet den grammatik
man ku' li'så godt kalde det mat'matik!

I ENGELSK kan man glæde sig
til rigtig læseferie
Det går jo nok når man har fulgt
så mangan tv-serie
men hvis man 'Shaky Willie' får
there's something rotten – shit galore
og tænk hvis man trækker en gyser af Greene
nej så hel're en scene fra Mr. Bean!

Med bæven går man til FYSIK
når Kai har plads ved roret
for ham er alting klar logik
man stirrer ned i bordet
partikler ser man overalt
men sammenhængen glap fatalt.
Nej så vil vi hellere op i KEMI
her'det Ole, og han giver gerne 10!

Eksamen er en herlig ting
den skærper ånd og sanser
og tænk så på den dag i ring
om VINGEN rundt I danser.
Så nu skal sangen slutte rart
før rektor siger: Klar til start
nu ta'r vi vort glas og si'r lykke og held
går det godt kan I takke især jer selv!

Fra Vester Thorup til Vesuv – hvad skrev eleverne?

Af Arne Sestoft, geografilærer på HG fra 1972.

Ekskursioner og senere studierejser har altid været en naturlig del af undervisningsmiljøet på Hasseris Gymnasium.

Jeg har prøvet at se dybt i skolens gamle årsskifte, for at se, hvorledes studierejserne har udviklet sig i perioden 1970-2003. Holder vi os udelukkende til flerdags-ekskursioner, ses der markante ændringer i valg af ekskursionsmål over de 33 år:

I 1970'erne var ekskursioner begrænset til lokalområdet og København. Hovedstaden som rejsemål fortsætter frem til starten af 1990'erne, hvorefter dette stort set ophører.

I 1980'erne sker der et markant skift. København er stadig rejsemålet, men det store udland begynder at kalde. Frankrig, England, Tyskland, Polen, Spanien, Ungarn og Sverige bliver nu mål for stadig flere ekskursioner – ja, nogle elever kommer helt til Shetlandsøerne og Grønland.

I 1990'erne skifter rejsemålene igen. Italien, Østrig og Tjekkiet bliver nu de store hits, hvilket ser ud til at fortsætte efter år 2000.

Følgende udpluk af ekskursionsberetninger fra skolens årsskrifter viser, hvordan elever har oplevet en ekskursion:

Vester Thorup 1984: Hanne Milan og Arne Sestoft med 3xuzN

”Den 26. august 1984 drog 3xuzN på studietur med Hanne Milan og Arne Sestoft. Sidstnævnte havde stillet sit sommerhus til rådighed, idet huset er beliggende i Vester Thorup sogn i Han Herred.

Turens formål var især, ved forskelligt feltarbejde, at skaffe materiale til vore specialer i henholdsvis biologi og geografi.

I biologi bestod feltarbejdet i en strandengsundersøgelse. Desuden indsamledes oplysninger om klimaet og insektbestanden i tre lokaliteter, det sidste ved hjælp af opstillede klimastationer.

I geografi havde vi hjemmefra udarbejdet spørgeskemaer, og feltarbejdet bestod derfor i at interviewe de forskellige befolkningsgrupper i Vester Thorup. Endvidere lavede vi en land-use kartering af hele sognet.

Turen afsluttedes med et besøg på Vejlerne, hvor vi studerede vadefugle.

Alle dagene var præget af et godt humør, en stor arbejdsvilje og et godt vejr.

Der skal lyde en tak til vore to lærere for en god og veltilrettelagt tur, især en tak til Arne for lån af sommerhuset.”

Færøerne 1993: Jens Peter Lund og Leif Milo Sørensen med 3mBI

Holdet tog i slutningen af sommerferien til Færøerne på fugletur:

”Torsdag blev vi rusket UMENNESKELIGT TIDLIGT OP (5.30), hvorefter vi i søvne traskede ind til Tórshavn. Her tog vi bussen, der bragte os til bl.a. en havbrugsstation, hvor vi lyttede til foredrag om havbrug og fiskeopdræt. Efter et hvil i solen tog vi tilbage til Tórshavn, for nu var det tid til et besøg på Fiskeriundersøgelserne. Frisk luft og et mørkt auditorium var måske ikke de bedste forudsætninger for et fagligt engagement - og senere fik vi fortalt, at mens vi havde siddet og hørt på foredrag bag nedrullede gardiner, var 150 delfiner blevet slagtet på stranden lige nedenfor! Langt om længe fik vi endelig tid til at shoppe i Tórshavn, og garn og fiskegrej blev købt og trøjer ivrigt prøvet. Sidste aften var der feststemning, og kl. 5.00 næste morgen sprang alle veludhvilede ud af soveposerne, pakkede, gjorde rent og tog afsked med skolen. I fuldt firspring gik det derpå ned til havnen og om bord på færgen, hvor alle gik i hi i soveposerne og først vågnede op 6-8 timer senere. På hjemturen så vi Shetlandsøerne og boreplatforme, der lyste smukt op i natten - og hjemme ventede forældrene. En lærerig, billig, begivenhedsrig, socialt vellykket og uforglemmelig studietur.”

Polen 1993: Ole Schou Pedersen og Per Præstholm med 2z

Kemi højniveau drog sidst i september med bus til Polen for at udforske den polske kemiindustri og forureningen:

”Første programpunkt i Krakow var et møde med en repræsentant for byens miljømagistrat, hvor miljøproblemerne blev gennemgået. Krakow er en af de mest forurenede byer i Europa. Byen ligger i et dalstrøg, hvilket medfører ringe luftudskiftning, og derved sker der en op-hobning af den forurenende røg fra fabrikkerne. En af de store forureningskilder i byen er elkraftværkerne, da de anvender ”dårlige” kul med et højt svovlindhold - de ”gode” kul bliver eksporteret til lande med strengere miljøkrav. Vi

havde hjemmefra forberedt os ved at lave spørgsmål om emnet, men efterhånden som foredraget skred frem, fandt vi ud af, at spørgsmålenes kritiske indhold virkede sårende på miljøembedsmanden. Han var ikke særlig stolt over miljøsituationen. Men hvad kunne de gøre? Lukke fabrikkerne? Det ville selvfølgelig være den bedste løsning, men samtidig ville man så få en kæmpemæssig arbejdsløshed. Det ville medføre en enorm økonomisk krise, og nye problemer ville opstå. Polakkerne skal blive mere miljøbevidste, og det mål prøver man at nå ved at følge råd og forslag fra andre lande og ved at give information til de unge under skolegangen. Det er de unge, der vil stå med problemerne i fremtiden, og desuden er mange af de ældre "bange" for den nye teknologi. Trods de store problemer kan man alligevel ane håb".

Firenze 1994: Hans Henrik Lauritzen og Bent Trangbæk med 2b

"Fuglenes fløjten og solens skarpe stråler kaldte mig tilbage fra drømmeland. Ingen af personerne fra vores rejsegruppe var endnu ved bevidsthed, men jeg vidste, at tiden var for kostbar til blot at forfalde til den lune seng. Jeg følte en iver og lyst til at være aktiv og til at udforske det nye sted. Jeg fandt mit løbetøj samt skoene frem. Kl. 7.15 bankede jeg på døren til min trofaste løbepartners værelse - det var nu tid til en løbetur i Firenze. Vi ville være ét med byen, vi ville ånde og leve i ét med den italienske kultur. Til trods for byens os og trafikanternes tidlige jagen efter det grønne lys, blev denne løbetur min første fornemmelse af forår. Duomo, Santa Maria Novella, Arnofloden, monumenter fra ældgammel tid, samt kunst der indtil for

nylig var mig ukendt, dannede nu rammen om vores løbetur. Langs vejen stod der endvidere palmer, og blomsterne var i fuldt flor - der var forår på vej. Jeg tror ikke, at italienerne var særlig vant til joggere og især ikke til lyshårede piger. Denne undren udmundede da også i en masse fløjten og dytten fra bilerne. Men frem for alt følte jeg, at jeg på løbeturen rundt i Firenze blev båret frem af smilet på folks læber - det var som om vi var en del af et større foretagende ... en familie. Der var stemning og idyl i byen og blandt folk.

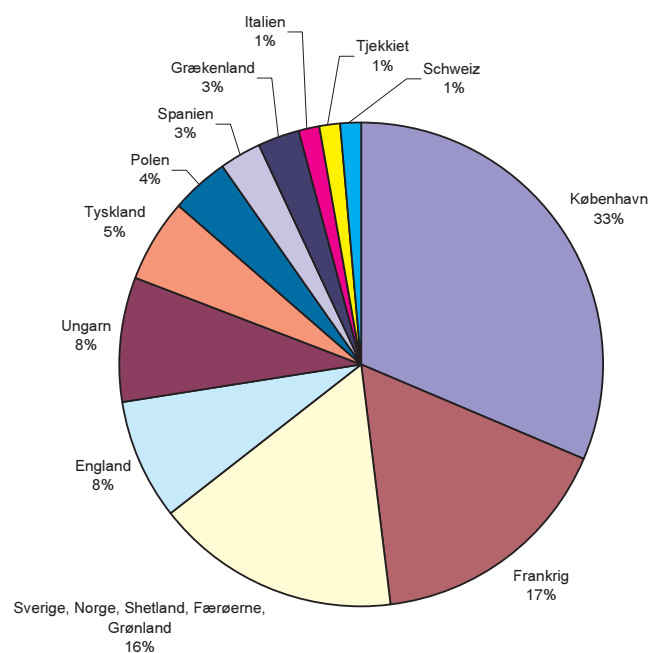
"Carpe diem", budskabet fra latintimerne, klang så smukt i ørerne på mig; det var det, jeg var i færd med ..."

Rom 1994: Ole Schou Pedersen og Per Præstholm med 2z

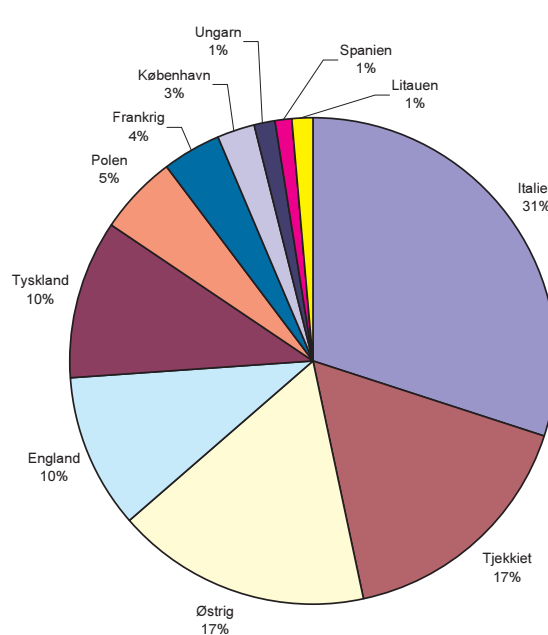
Helt til Vesuv nåede 2z, som bl.a. havde denne oplevelse:

"Hele vejen rundt om krateret er der en ca. 1 meter bred gangsti... og HVILKEN UDSIGT! Svovldampe stiger op fra kraterets dyb og får det til at svie, når man trækker vejret. Men det betyder ikke noget, for alt omkring os er så imponerende. Man føler sig bare så enormt lille og skrøbelig, når man står på kanten af en rygende vulkan, der bare slumrer og venter på det rigtige øjeblik til atutte af. Man kigger ned langs bjergsiden og undrer sig over, at området er så tæt befolket. I timerne før afrejsen hjemmefra lærte vi godt nok, at området er meget frodigt på grund af den næringsrige magma, der fosser ned over området i forbindelse med udbrud. Men her bor flere millioner mennesker, der alle sammen ville dø, hvis udbruddet var alvorligt nok, og de ikke kunne nå at flygte. Godt man bor hjemme i lille trykke Danmark!"

Studierejser 1981 - 1990

Studierejser 1991 - 2003

Hasseris Gymnasium og musicalen

Af Peter Villesen, musiklærer på HG fra 1972 til 2004.

I min tid som musiklærer på HG har vi opført i alt 9 musicals, som alle har engageret 70 – 100 elever samt 4 – 6 lærere. Et uomgængeligt krav for valg af forestilling har været, at vi selv skulle råde over de krævede solister, kor, dansere, orkestre osv. Der skulle altså ikke hentes forstærkning udefra. Endvidere skulle alle, som havde lyst, kunne deltage på et eller andet niveau. Det har betydet, at vi på forhånd kunne udelukke de ”store”, kendte forestillinger som: ”West Side Story,” ”Evita,” ”Chess” m.v. Jeg er sikker på, at disse forhold har været medvirkende til, at alle forestillingerne blev de succes’er, som de blev.

Firserne: Joseph og hans efterfølgere

Første gang, vi lavede musical på HG, var i 1983. Jeg havde nogle år før i en påske set en version af ”Joseph And The Amazing Technicolor Dreamcoat” på TV og kunne straks se, at det var en oplagt skoleforestilling. Den indeholdt alt det, som jeg betragter som væsentligt: den var ikke for kendt, der var mulighed for at mange kunne komme til fa-

Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat 1983

det med solosange, der kunne indlægges dansenumre, og sidst men ikke mindst: alle, der havde lyst til at være med i sådan et projekt, kunne få chancen. Desuden var musikken iøjrefaldende og overkommelig at spille og synge.

I 1985 lavede vi den næste: ”Evil Ways”. Det var en barsk historie om den sidste heksebrænding i Nordjylland. Det var et par unge, aktive fyre, der havde et pladestudie i Nørresundby, som en dag i Nordjyllands radio fortalte, at de arbejdede med et pladeprojekt. Jeg syntes, at det lød spændende og kontaktede dem. De var straks interesserede, og sammen med en skuespiller fra Aalborg teater som instruktør lavede vi en spændende forestilling. Meget moderne med tre store skærme med bagprojicering og alt holdt i sort/hvidt.

Næste forestilling, i 1987, var en iscenesættelse af Kinks konceptalbum ”Soap.” Da det jo bare var et album udtænkte vi selv forestillingen. Erik Nød Sørensen arrangerede musikken for kor og det forhåndenværende orkester (rytmegruppe og diverse blæsere samt 4 fantastisk dygtige strygere, som vi havde på det tidspunkt), og Johan Schlichtkrull oversatte den engelske tekst til dansk.

I 200-året for den franske revolution, altså 1989, opførte vi en musical af samme navn. Den var lavet af de to franskmænd, der senere fik verdenssucces med ”Les Misérables.” Forestillingen var opført på Støvring gymnasium et par år før, og vi lånte en del af det musikalske materiale derfra – en fantastisk stor lettelse.

Store musicals hvert tredje år

Det er en bekostelig affære for skolen at stable en musical på benene. Der går rigtig mange lærertimer til, og alligevel er det aldrig nok. De involverede lærere bruger meget mere tid på opgaven, end de får betaling for. Vi var af økonomiske årsager nødt til at sætte kadencen ned, så vi nu kun kunne opføre en musical hvert tredje år. Vi lavede så en turnus med musical et år, opførelse af et stort klassisk værk (gerne i samarbejde med andre gymnasier samt Aalborg symfoniorkester) det andet år og et stort rytmisk værk det tredje år. Alle elever havde så i deres gymnasietid mulighed for at være med.

Næste musical var så i 1992, hvor vi opførte ”Skipper Klement.” Igen var det et par lokale fyre, denne gang fra Svenstrup, der var ophavsmændene. Samme år havde Aalborg kommune 2 x 600-års jubilæum, og det lykkedes os at gøre vores forestilling til byens ”jubilæumsmusical” med besøg af borgmesteren til premieren! På det tidspunkt rådede vi over et fuldt besat bigband, og igen var det Erik Nød Sørensen, der arrangerede musikken til vort brug.

Den franske revolution 1989

I 1995 havde gymnasiet 25-års jubilæum, og vi fandt så på at lave en forestilling, der indeholdt mange af de numre, der var populære omkring 1970, det år, gymnasiet blev grundlagt. Forestillingen hed "70 på tværs" og var tydeligt todelt. Den første var med "hippie-musik" fra slutningen af 60-erne og den anden med politisk musik fra begyndelsen af 70-erne. For første gang brugte vi ikke festsalens scene, men byggede en ny scene i bunden af festsalen. Det blev et multishow med to orkestre, bigbandet på gulvet og et rockorkester på en platform over scenen. Nogle af indslagene blev underbygget med videoklip på storskærm, diasshow, lyseffekter m.m.m.

I 1998 lavede vi vores absolut største satsning, musicalen "Elisabeth", bygget over den østrigske kejserinde Elisabeths liv. Et par kolleger, Mikael Leth og Lars Korslund, havde set forestillingen i Wien, og de var fyr og flamme for, at vi skulle opføre den. Efter en del problemer lykkedes det os at få tilladelsen i hus. Igen arrangerede Erik Nød Sørensen musikken, og Mikael og Lars oversatte til et virkeligt mundret dansk. Som sagt var det en stor satsning, der krævede nogle virkelig stærke solister og dygtige musikere, og dem havde vi. Samtidig samarbejdede vi med Frederikshavn tekniske skole, der har en lyd/lys-linie. Et par elever derfra brugte vores forestilling som deres afsluttende eksamensopgave, så alt det tekniske var i professionelle hænder, og det var medvirkende til, at det blev en fantastisk flot forestilling.

I 2001 opførte vi musicalen "Godspell". Vi begik den genistreg at dele de medvirkende op i 4 grupper, der hver fik ansvaret for en fjerdedel af forestillingen, og når de så ikke var på scenen indgik de i koret. Igen brugte vi bunden af festsalen, hvor det hele forgik i en gevaldig trækonstruktion, mange meter høj og med reposer i flere etager.

Joseph vender tilbage

Endelig i 2004, hvor jeg jo gik på pension, valgte vi, at jeg skulle slutte som jeg begyndte med "Joseph." Det blev en noget anderledes version end den fra 1983, selvfølgelig.

De mange års erfaring havde sat sit præg, så det blev på alle måder flottere. Feks. det, at alle på scenen nu havde microports, betød jo, at der kunne være meget mere action på scenen. Og for første gang benyttede vi os af en del af de medvirkendes mødre. De oprettede en systue, der lavede de mest fantastiske dragter, mens vi øvede på scenen. Samtidig havde vi investeret i to "intelligente" lamper, og alt dette gav forestillingen et gevaldigt lift.

Det har været dejligt for mig at opleve det engagement og den entusiasme, som alle de elever, der har deltaget i disse forestillinger, har lagt for dagen. Og opleve den glæde og stolthed, som de har følt, når et så krævende projekt er lykkedes. At opføre en musical i gymnasiergi er en utrolig givende ting. Det sammenhold og den fællesskabsfølelse, der opstår, når så stor en ting skal lykkes, er uvurderlig. Og det har været det samme gennem alle årene, uanset om det har været en større eller mindre forestilling, det har drejet sig om, så har den enkelte elevs udbytte været noget, som vedkommende har kunnet bygge videre på og se tilbage på med glæde.

At der er sket en udvikling gennem de over tyve år, vi har lavet musical, er da klart. Men det har især gået på det tekniske. Det er blevet nemmere at høre, hvad der sker på scenen, orkestrets lyd er blevet forfinet, mulighederne med lysvirkninger er øget osv. Men kernen, de fantastisk dygtige elever, har altid været der.

Elisabeth 1998

Fra fjerpen til First Class

Af Jørgen Rydén Rømer; geografi- og historielærer på HG fra 1977 og webmaster fra 1999.

Elever møder til tider ældre lærere, der står lettere forvirret ved en af gymnasiets nyere maskiner - hvilken knap skal der nu trykkes på for at hæve lyden eller lave en hurtig fremspoling. Denne tøven kan opfattes som tegn på fremadskridende senilitet eller 68'er maskinstormerholdninger - men den kan også opfattes som et led i den livslange teknologiske læringsproces, som disse lærere har været igennem.

Tilbage til fortiden

De fleste af skolens nuværende ældre lærere blev født i perioden fra 1940 til 1950 og har derfor gået i skole i 1950'erne og i gymnasiet i 1960'erne. Tidens folkeskoleteknik var enkel og fattig. Skoletasken af imiteret læder med hank var udstyret med et par gule Viking blyanter, et viskelæder, 3 brune kladdehæfter og et penneskaft med stålpenne til blækopgaver - en fyldepen fik vi normalt først til konfirmationen. Skolens av-udstyr bestod af en samling løse geografiske kort og pædagogiske anskuelsestavler om dansk landbrug, stenalderen og Ægyptens pyramider. Skulle der gives besked til forældrene, måtte lærerne eller eleverne skrive beskeden ned i elevens kontaktbog. I hjemmene bestod det teknologiske av-udstyr af én radio i stuen, i nogle tilfælde tilkoblet en grammofon. Telefoner var ikke noget, som børn brugte. Havde vi eget værelse, var den mest avancerede teknik en kontakt, der kunne tænde og slukke for lyset.

Omkring 1960 ændredes dette billede - vi fik sort-hvidt fjernsyn i stuen med én kanal: DR, som sendte 4-5 timers udsendelser om dagen. Selv fik jeg en lille radio på mit værelse, og da jeg blev konfirmeret, en Tandberg 2-spors spolebåndoptager. På den kunne jeg fra 1964 - med mikrofon - optage den gode beat- og rockmusik, som Jørgen Mylius udsendte i "Efter skoletid" - en grammofon fik jeg først meget senere.

Da jeg kom i gymnasiet i 1965, var hoved- og papirregning ikke længere tilstrækkelig, så vi måtte lære at bruge regnestok og logaritmetabel. Da jeg gik på et nyt gymnasium med unge lærere, prøvede vi også den nyeste Edb-teknik. Vi lavede et lille program i Algol, som blev kodet ind på en hulstrimmel og sat i en af Regnecentralens store maskiner nede i byen. Beregningerne var vist ikke særlig komplicerede, men der kom meget papir fra maskinens nåleprinter. Vores dansklærerinde var også avanceret, så hun fik kopieret nyere digte af Benny Andersen m.fl. på stencilbrænder. Også en række geografiopgaver skrev vi med skrivemaskine på stencil, så alle i klassen kunne få et eksemplar.

På universitetet efter 1968 lærte vi at bruge håndkraftdrevne Facit-regnemaskiner og vores rapporter blev kopieret af de teknisk ansatte på offsetmaskiner. I større projekter anvendtes hulkort, som man kunne bruge dage på at skrive, for herefter at aflevere en større stak med program og data på til Universitetets regnecenter. Var man heldig kom en større stak udskrifter tilbage et par dage efter. Da jeg begyndte at skrive speciale i 1974 på basis af skriftligt kildemateriale fra 1600-årene, måtte jeg til at læse gotisk håndskrift skrevet med fjerpen - et teknologisk tigerspring tilbage i tid. Materialet var i 1950'erne blevet mikrofilmnet af mormoner, der håbede at finde en række forfædre blandt 1600-tallets danske bønder, som de kunne frelse. Den første lommeregner - en HP - lånte jeg af min far, så gamle længdemål i alen kunne konverteres til moderne længdemål, arealer eller procenter.

Teknikken breder sig

I 1977 blev jeg ansat på Hasseris Gymnasium efter at have taget pædagogikum i efteråret 1976. Mængden af av-udstyr, som vi skulle beherske, husker jeg som begrænset - det mest avancerede var vel OHP'en - ellers foregik meget med kridt, tavle og en fotokopi i ny og næ.

Skolens daværende av-inspektør Morten Jødal beretter følgende om de første år på skolen:

"Da de nye gymnasiebygninger blev udstyret i 1972, hørte av-midler naturligvis med. Til mangfoldiggørelse blev der indkøbt en fuldelektrisk sværteduplikator af mærket Rex Rotary, samt ikke mindst en elektrostencilbrænder, som på ca. 3 minutter kunne producere en stencil, også med billeder på! Dette udstyr fik nogle få udvalgte - hvortil jeg snart kom til at høre - lov til at betjene. De øvrige henvendte sig på kontoret til Anna Lise eller Gudveig (de to skolesekretærer-red.). Ville man ikke give sig i kast med dette, kunne man selv få lov at betjene spritduplikatoren, hvortil man dog selv måtte producere master på skrivemaskine. Til gengæld kunne den trykke i flere farver, hvad dog kun meget få benyttede sig af - det krævede, at man lavede en master for hver farve og kørte papiret igennem lige så mange gange.

Men skolens lærerkorps var ungt - de allerfleste af os nyuddannede. Ligeledes havde de fleste af os set Xerox-maskinernes indtog på universiteternes institutkontorer få år tidligere og nydt, at man blot kunne gå hen til maskinen med sin original og på sekunder stå med én kopi - eller flere. Så presset på rektor for at få sådan en var stort, og allerede året efter måtte han give sig.

I løbet af firserne blev kopirummet - senere omdøbt til pædagogisk værksted - også udstyret med rystebord,

samleanlæg, elhæftemaskine og flere typer rygpåsetningsmaskiner – både den limede type, der benyttes til salgsoptillinger og sætter et plastomslag på ved at varme limen, så alle blade (ideelt set) hæfter fast i ryggen, og ”revisor modellen”, som kan pålime en shirtingryg på et hæfte, som også er forsynet med hæfteklammer.”

Morten Jødals av-erindring slutter stort set den 31. oktober 1988, da han overgik til det private erhvervsliv – så jeg fortsætter herfra:

Fra edb til IT

Ser vi på videoteknikken, har vi i min tid haft 3 videoformater – først U-matic, så Betamax og nu VHS – og antallet af forskellige maskiner til alle disse båndtyper når vel op på 15 eller flere. I dag skal vi så også beherske DVD-afspillere med diverse mystiske indgange til disse. Nutidens elever er født med en remotekontrol i hånden – vi andre fik først en i 1985.

Skolens Edb-udstyr bestod til at begynde med af en enkelt RC 7000 maskine på størrelse med et amerikansk køleskab. Maskinen fyldte næsten hele det nuværende serverrum. Det var kun Kai Gregersen og enkelte andre matematiklærere der kunne betjene vidunderet. Gradvis blev maskinerne mindre, og skolen anskaffede omkring 1980 en række Piccolo-maskiner fra Regnecentralen, der i løbet af 1980erne blev erstattet af Piccoliner. Brugen af dem var besværlig, da brugerinterfacet var for folk med en god hukommelse eller god tid – tast x, tast v osv. Alle lærere kom i slutningen af 1980erne på 40-timers edb-kurser, hvor de lærte om den nye teknik, men mange humanister fik ved den lejlighed en voldsom skræk i livet for edb – en skræk, som nogle vist aldrig har overvundet. Det egentlige gennembrud for brugen af edb for almindelige lærere kom i slutningen af 1980erne med de Personlige Computere (pc’ere). Til at begynde med købte skolen to forskellige, en IBM PS/2 og en Macintosh Plus – hver kostede de omkring 35.000 kr. PS2’eren kom vist aldrig rigtig i brug, mens Macintoshen straks blev brugt af mange, for her var interfacet det, som vi alle nu kender, med menuer, rullegardiner og knapper. Nu kunne man prøve sig frem, hvis ens hukommelse og tålmodighed ikke var til mængder af mystiske kommandoer. Efter en strid om flere Piccoliner, IBM’er eller Macintosh’er fik skolen sit første egentlige edb-rum med Macintosh’er, der kunne kobles op i et printernetværk.

Hurtigt kom mange kolleger med på Mac-bølgen, og skolen var vel rimelig langt fremme i brugen af dette udstyr i begyndelsen af 1990erne. Fra dette tidspunkt går tingene stærkt. Jeg købte min første private Mac Plus i 1988, derefter en Mac LC, en bærbar Mac Powerbook 100, en Windows 98 maskine, en bærbar Windows XP og i øjeblikket bruger jeg min 6. pc til at udforme dette lille teknologiske epos. Processorhastigheder er steget voldsomt – og ditto hukommelsen.

I 1995-96 begyndte Internettet at blive anvendeligt for almindelige mennesker. Nu skulle hver maskine på skolen have egen netforbindelse, så skolens gange blev gradvis fyldt af kabelbakker til det voksende antal edb-rum og gradvist også til enkeltlokalerne. Med indførelsen af det trådløse netværk forsvinder behovet for disse måske efterhånden. Vi fik installeret en e-mail server i 1997, men vi fik ikke mange e-mails – især ikke junkmails. Først da vi gennem ”Det Digitale Nordjylland” får First Class sker der virkelig noget – nu vælter diverse mails frem på skærmen, og lærere og elever kan udveksle informationer over dette fortræffelige conferencesystem – så måske behøver vi slet ikke at komme på skolen længere. En hjemmeside måtte skolen naturligvis have – den blev oprettet i efteråret 1999 og nåede i sin 2. version besøgende nr. 150.000 omkring årsskiftet 2004/2005.

Vi har længe haft billeder af elever på skolen, men i de seneste år er disse blevet digitale sammen med skolens kartotekssystem. Hjemmesiden er også med tiden blevet forsynet med mængder af digitale billeder af livet på skolen.

For dem, der som av-inspektorer eller datavejledere har varetaget vedligeholdelsen og introduktionen af den nye teknik på skolen, må man have stor respekt, først Morten Jødal og senere Flemming Christensen. Karakteristisk for deres arbejde har været, at når de endelig kendte et system til bunds, blev det erstattet af et nyt og mere avanceret. Reparationer på udstyret må foretages løbende, næsten som at servicere et fly i luften, hvor usikre luftkaptajner og stewardesser samtidig står og brokker sig over, at der nu vist nok igen er ild i højre motor, og højderoret ved man ikke hvordan virker. Normalt er vi kommet frelst ned på jorden med den kostbare last af elever, som kun har opdaget, at hullerne manglede i dagens fotokopier.

1964: Tandberg

1972: RC 7000

1985: Piccoline

1990: Macintosh SE

2005: Serverrum

Kampen om danskfaget – set i bakspejlet

Af Albin Willemoes, dansk- og engelsklærer på HG fra 1971 til 2000.

Der var engang – før 1970 – da elevernes dannelse var danskfagets underforståede eksistensgrundlag. Dannelse betød: kulturforståelse (i bred forstand) og udvikling af egne evner og anlæg. Danskundervisningen skulle styrke elevernes skriftlige og mundtlige sprogfærdighed og give dem indblik i litteraturens historie samt forståelse af dansk identitet gennem læsning af kortere tekster udgivet i et standardværk (Falkenstjerne). Hertil kom værklæsning, hvis grundstamme bestod af litterære klassikere udgivet af Dansk lærerforeningen. Et beskedent udvalg af norske og svenske tekster indgik også, og man kan roligt sige, at en slags overdimensioneret kanon var en kendsgerning. Langt de fleste tekster var, som det dengang hed, skønlitterære. Metoden i undervisningen kaldtes den historisk-biografiske, og kendskab til tekster, forfattere og perioder var det centrale. - I slutningen af 60erne begyndte mange dansklærere at lægge vægt på at formidle teksternes litterære kvalitet og eksistentielle indhold – de kaldte sig nykritikere og praktiserede systematisk analyse og fortolkning gennem nærlæsning - til gavn for elevernes tekstforståelse.

Siden 1970 og langt frem er der imidlertid sket ting og sager, der har fået det gode gamle danskfag til næsten at krakelere: universitetsmarxismen slog efter 1968 rod især i de humanistiske fag, og nye pædagogiske og fagpolitiske vinde blæste ind over danskundervisningen i de følgende år. Vi fik metodefrihed og udvidet tekstbegreb med sagprosa- og billedanalyse, triviallitteratur- og reklameanalyse, massekommunikation (avis-, radio-, tv- og filmanalyse) – og ikke mindst: vi fik en politisering af undervisningen, som en overgang truede med at tage livet af dansk som historisk og kulturbærende fag. Sagen er den, at ideologikritikken - en marxistisk inspireret tilgang til tekstlæsningen - holdt sit indtog i faget fra midten af 70erne, og den absurde konsekvens var, at kun forfattere, der demonstrerede en vis forståelse af marxistisk samfundsofattelse, blev fundet egnede til brug i undervisningen blandt de toneangivende dansklærere. Faget kunne bruges i klassekampen. Den skæbne, der hermed tilfaldt især ældre forfattere (fra før ca. 1870), kan kalde både smilet og forargelsen frem i dag. Stakkels Holberg, Oeh-

lenschläger, H. C. Andersen og Kierkegaard: deres værker afspejlede en borgerlig verdensforståelse, påstod man, ja de led af falsk bevidsthed, og de dueede ikke.

I 80erne tog kampen om faget en ny drejning. Undervisningsminister Ritt Bjerregaard lancerede sin vision om fremtidens videregående uddannelser - kaldet U 90. Heri blev fagets åbenlyse indre konflikt søgt løst gennem et forslag om, at litteratursiden af dansk blev afskaffet eller i det mindste gjort valgfri. Faget burde i fremtiden være et blot og bart kommunikationsfag, der sikrede eleverne skriftlig og mundtlig kompetence – og dermed basta.

Så galt kom det som bekendt ikke til at gå. Besindige og pragmatisk indstillede folk blandt fagets udøvere fik ørenlyd, sejlene blev rebet, og den ideologiske storm blev redet af gennem en nyformulering af fagets metoder og målsætning. Historisk læsning med krav om dækning af forskellige (også ældre) perioder med tilhørende større værker blev genindført, foruden at repræsentationskrav indenfor de gængse genrer og de fleste af fagets delområder blev fastsat. Mangfoldigheden og det historiske perspektiv blev sikret.

En tankevækkende og ironisk vending i den danskfaglige debat har været i gang siden sidst i 90erne: nu er det igen tilladt at diskutere dannelsens værdi i forbindelse med danskundervisningen. Argumentet er, at i vores stærkt fragmenterede senmoderne verden kan de identitetssøgende elever skaffe sig et grundlag for selvforståelse gennem læsning af god litteratur, idet mødet med interessante personer og fortællinger kan inspirere dem til at udforme deres eget livs fortælling.

Fagets position i dag kan godt synes trængt. International orientering blandt stadig flere – ikke mindst unge – danskere kan måske true fagets litteraturside (nok en gang), og med gymnasiereformen på plads, hvor danskfagets timetal er reduceret og tekstmassen udtyndet for at kommunikationsaspektet bedre kan udfoldes i forbindelse med tværfaglig undervisning, kan det nok være lidt svært at bevare den faglige optimisme. Stærkere central styring og en litterær kanon er indført, så de engang så udpræget selvforvaltende dansklærere desværre må vinke farvel til en stor del af deres frie tekst- og metodevalg.

24½ år blev det til...

Af Steen Hoffmann, fysik og matematiklærer på Hasseris Gymnasium fra 1972 til 1996, rektor ved Sct. Knuds Gymnasium fra 1997.

Da jeg første gang en forårsdag i 1972 kom kørende op over bakken på Skelagervej, da lå den fine gulstensbygning der – fine håndstrøgne gule mursten – Hasseris Gymnasium – klar til at rumme et nyt gymnasium.

Jeg talte med rektor Thomas Jørgensen om den ledige stilling – og fik at vide at de gule sten skulle males – ak ja – men jeg fik stillingen.

En fysikafdeling grundlægges

August 1972 indledte en hær af nyansatte deres arbejde ved skolen, som nu rummede 3 årgange elever – jeg skulle have to 3.g'ere og en 2.g'er i fysik samt tre 1.g'ere, to i matematik og en i fysik – ja den gang var der arbejde til dem der ville arbejde – det var næsten to stillinger.

HG var det sidste gamle gymnasium, dvs. det er det yngste gymnasium i Danmark, der er bygget efter de gamle byggeregler – siden er de mange gymnasier bygget under gymnasieeksplosionen i 70'erne og 80'erne opført efter ganske andre grundideer.

Nede i kælderen var der tre lokaler bygget til de realklasser, man havde disponeret med – lokaler lidt mindre end de andre – men skolen skulle have en hf-afdeling - og i fysik-kemifdelingen på sydfløjens første sal var undervisningslokalerne indrettet efter regler gældende i hele det 19. århundrede – eleverne stuvet sammen på 24 små plad-

... og 3b nåede de 25 år i sommeren 2005

ser ved en amfiteatralsk bordopstilling. Laboratorielokalerne var størrelsesmæssigt OK. Vi befinder os endnu i det elitære gymnasiums tid, cremen af folkeskolen (10 -12 %) går i gymnasiet og sidder på deres pladser og ser læreren optræde med fysikkens fænomener nede på scenen, bøger og notater er der knap nok plads til. Men tiderne er under forvandling – eftervirkningerne af 68 skyller ind over skolen.

I fysikafdelingen var vi tre hovedfags-fysikere, Håkun Skardhamar havde været med fra skolens start i 70 på Stolpedalsskolen, dertil kom Haakon Børresen, som tidligere havde arbejdet på Danmarks Ingeniør Akademi i Aalborg. Begge havde de god gymnasieerfaring – og vi kunne rette en stor del af vor opmærksomhed mod anskaffelserne til fysiksamlingen – for undervisningen kørte endnu med lærebøger, dvs. læreren gennemgik stoffet – og eleverne magtede mere eller mindre at læse og forstå bogens fremstilling; lærerens arbejde var koncentreret om det eksperimentelle arbejde, opgaveregning, og individuel hjælp til eleverne.

Anskaffelsen af en fysiksamling er en stor investering på mere end en million kroner (1972-kroner!), og det blev en meget fremadrettet samling, som muliggjorde, at undervisningen i fysik på HG var meget eksperimentelt orienteret og præget af moderne – undertiden professionelt – udstyr.

Kort tid efter blev min gamle instruktorkammerat fra Fysisk Institut i Aarhus, Kai Gregersen, ansat, og med hans baggrund som eksperimentalfysiker var det nu en meget stærk afdeling på skolen.

Når man i dag har deltaget i nogle af de første årganges 25-årsjubilæer, så oplever man begrebet overgangsfrekvens for fuld udblæsning, og rigtig mange af de første 10 -15 årganges matematiske studenter har valgt en efterfølgende uddannelse med et naturvidenskabeligt islæt – noget af det bedste, en lærer kan opleve, er at møde gamle elever, som er veltilpassede med deres liv og faglige interesse, og som siger: Det var godt, at I vakte min interesse i tide...; det er en skam, at påskønnelsen kommer så sent!!

Hvad der videre hændte

I dag tales der meget om iværksætteri – men det var lige hvad fysikafdelingen var præget af – kunne vi ikke finde nogen rulleborde, der passede os – ja så byggede vi dem selv i en weekend – og hele den nye analoge og især digitale elektronik blev inddraget i stort omfang på baggrund af selvudviklet udstyr. Fra 1976 blev jeg selv involveret i det faglige arbejde i Fysiklærerforeningen, hvilket resul-

terede i udvikling og deltagelse i et utal af efteruddannelseskurser – og en meget stor del af fysiklærerne i Danmark har mødt Hasseris Gymnasium i deres midtvejskurser under pædagogikum. Fysiklærere fra AUC har taget deres skolefysikkursus ved HG, først var det Haakon Børresen der var ansvarlig derfor – siden blev det overtaget af Kai Gregersen.

En ny hovedfagskollega var kommet til: Kai Thor Hansen, og de to Kai'er fik af eleverne tilnavnene meter- og kilo – undertiden er elever ret så ligefremme i deres anvendelse af de faglige termer!!

Med Kai Thor rettede vi yderligere indsatsen mod det formidlingsmæssige, og ganske mange elever ved Hasseris Gymnasium er blevet undervist næsten udelukkende ved brug af vore kooperative note- og kompendiumsamlinger.

Fysiklærerforeningens eget forlag blev startet i 1979 og efter udgivelsen af nogle mindre hæfter om alternative energiformer var den helt store opgave den første udgave af Databog Fysik & Kemi. Forfatterne har været skiftende fysiklærere over hele landet – men layout og produktion var placeret ved Budolfi Tryk med Kai Gregersen og mig som ankermand.

Faktisk var Kai tæt på at være blevet slået ihjel, idet han en weekend arbejdede alene i trykkeriet med opsætning af nogle tabeller til bogen, da et stort – næsten tonstungt lysarmatur – faldt ned over lysbordene en meter fra Kai – et styrketræningscenter var flyttet ind på etagen ovenover!

Databogen blev færdig og har været en enorm succes, og i dag er den nye udgave, som Kai

Gregersen har produceret, det tilladte hjælpemiddel ved de skriftlige eksaminer i fysik og kemi.

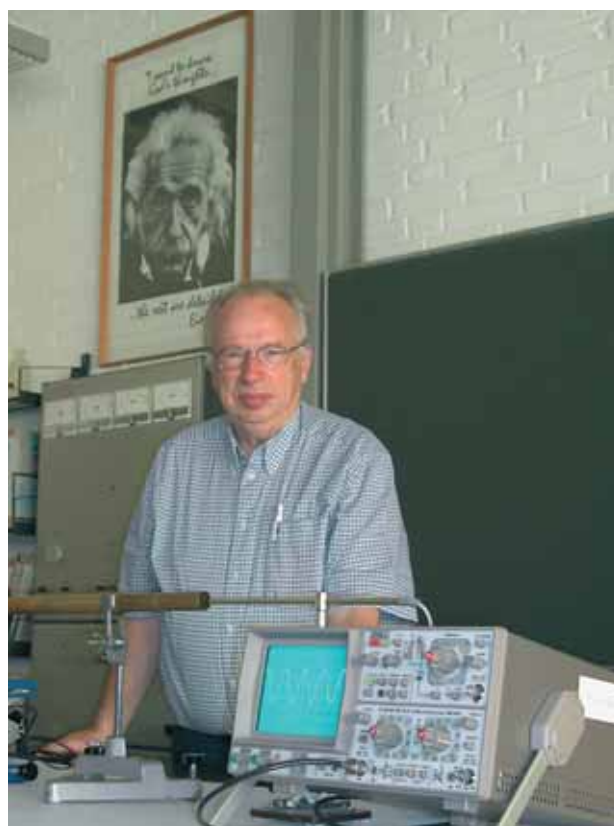
Grengymnasiets undervisning i fysik var nu med uddannelsesekspllosionen kommet under pres, og dette resulterede i at fysik (og undertiden kemi) var stærkt involveret i udviklingen af en ny fysikundervisning – både med hensyn til form og indhold – og vi arbejdede især med en fornyelse af det eksperimentelle indhold.

Gymnasiereformen 1989 var derfor ikke en stor ændring på HG – for sådan havde vi arbejdet i mange år.

Selv var jeg i 1987 blevet fagkonsulent i fysik i Undervisningsministeriets Gymnasieafdeling, og de 9 år med dette arbejde kunne kun lade sig gøre med den gode opbakning på "hjemmefronten", hvad enten det drejede sig om en vikartime eller afprøvning og udvikling af nye ideer.

Hasseris Gymnasium fik således fra starten en stærk naturvidenskabelig profil, og når der nu skrives 2005, og en ny gymnasiereform skal tage sin begyndelse til august, så vil mit gode råd til skolen være at søge at fastholde og udvikle denne profil (gerne sammen med andre profiler) – for Danmark og Aalborg med sit innovative Universitet har brug for naturvidenskabelige kompetencer i den globale konkurrence.

Så selv om det også er sjovt at være rektor i Odense – så var de 24½ år på Hasseris Gymnasium altså ikke de værste år i tilværelsen ... så det...

IB Life

by Christina Mortensen & Raluca Sevcencu (IB Graduates 2005)

“The first IB students”. A phrase we have heard innumerable times since our very first school day at Hasseris Gymnasium back in the year 2002. A phrase that became somewhat of a mantra for us. With us something new had started, and it was upon us to see it through. Being the first gave us a variety of feelings; pride, obligation, and we even felt like guinea pigs at times. From the first year and onwards, being the first IB students also gave us a feeling of being a contestant on a reality show. We used to joke about the IB education as being a form of Survivor where we voted off the weakest links, because what started as a class of 18 students, ended up as a class of 7 (with only 5 from the original class).

Choosing to be an international student, whether you were Chinese, Romanian or Danish, meant that some people saw you as being different. But what lies in the word? The term international hides one's identity. To us the term international has come to mean the ability to put your own culture aside and embrace other cultures without prejudice.

However knowing when you are an IB student, is a lot easier than knowing when you can describe yourself as being international. During the midst of our last year 3 of us girls decided to post “How you know you are an IB student” on the FirstClass IB conference to brighten our fellow students day. Some of the ways of checking if you are an IB student runs along these lines:

- You think "getting high" is a reference to grades
- You clean up your room and find a bed
- You think $E=mc^2$ is a formula for mass, temperature and volume
- You start analyzing random books, song lyrics, and street signs
- You need a graphing calculator to bake
- David Lynch comes and says: "Hey, can I film you?"
- You talk to yourself in the 3rd person.
- Pressed for time, you conclude a history essay with, "And they lived happily every after. Amen."

However the high school years passed for us in much the same way as for the millions of other teenagers around the globe. At times we got bored in classes, we laughed together at teachers' and students' jokes, we skipped classes, we were late sometimes, we did our homework and we tried our best at the final exams; we were afraid, we regretted, we were happy. But how will we remember these

IB world school

years in the future? Which are those moments that we will forget and which are those that will always remain within our hearts? Will we look back with longing, regret or happiness? We will probably forget the everlasting Math, Physics and Geography classes, but the friends we made during the years and the things we have learned by our encounters with so many different cultures will not cease to exist in us. These 3 years have taught us different things. In classes, we learned about photosynthesis, English poetry, nuclear physics and meteorology, and outside of classes we learned how different life and people are from country to country, and the importance of showing understanding and open-mindedness. We became international as well as Bachelors (Baccalaureate).

The first IB students and teachers

Hvad vil fremtiden mon bringe?

Af Anders Nygaard Andersen, rektor på HG fra 1979 til 2003.

Ethvert gymnasium er et produkt af de fysiske rammer og den tid, hvori det fungerer, således også Hasseris Gymnasium.

Gymnasiet blev besluttet oprettet i de sidste år i 60erne for at bøde på det behov, der var opstået for flere studiepladser. 60erne var præget af en økonomi, der gav øget velstand for den enkelte familie. Der var en bevidsthed om, at fremtiden ville kræve, at langt flere fik en uddannelse, der var længere end de 9 år, som netop var blevet obligatoriske. I uddannelsesverdenen talte man om at mobilisere den skjulte intelligensreserve; den skulle hentes frem ved at brede gymnasiet ud over hele landet, så det blev forholdsvis let at nå frem til et gymnasium. Hvis man ser på 70ernes gymnasiebyggerier, så skete der en kraftig geografisk spredning. Dette gjaldt også for Nordjylland.

Gymnasium, HF, Sprogskole, IB

Hasseris Gymnasium blev projekteret til at rumme en realafdeling og 6 gymnasiespor, altså i alt 21 klasser. Der blev aldrig tale om at optage elever på realafdelingen, idet 8-10. klasse entydigt blev placeret på folkeskolerne, medens Hasseris Gymnasium blev bygget, så da man i 1972 flyttede fra Stolpedalsskolen til de nybyggede lokaliteter på Hasserisvej, var det med en gymnasial nyskabelse, nemlig et HF kursus i nogle af lokalerne.

70erne blev præget af, at der manglede plads i gymnasierne i Nordjylland, således var der i 1979 presset 28 klasser med 650 elever ind i de lokaler, der var projekteret til 21 klasser. Gymnasiefrekvensen steg op igennem 70erne og 80erne; til gengæld blev fødselsårgangene min-

dre, da man nåede op i 80erne, og elevtallet blev mindre, så der blev en bedre overensstemmelse imellem lokalerne og elevtallet.

I slutningen af 80erne og i 90erne var der en stadig frygt for, at amtskommunen skulle beslutte sig til at nedlægge et gymnasium. Det kom ikke så vidt, men HF-afdelingen ved Hasseris Gymnasium blev dog nedlagt i 1989 på grund af et stadigt faldende HF-ansøgstal.

Ændrede bekendtgørelser og nye undervisningsformer stillede krav om flere og anderledes lokaler, så gymnasiet kom ikke til at virke tomt, da HF forsvandt. Fra 1986 til 1992 var der et særligt kursus for flygtninge/indvandrere med en studentereksamen fra hjemlandet; de blev på 1 år ført igennem til en matematisk studentereksamen.

Senere gav Hasseris Gymnasium husly til en afdeling af Sprogskolen, hvis elever her fik elementær sprogundervisning af Sprogskolens lærere. Disse islet af "fremmede" beredte vistnok Hasseris Gymnasium på at søge udfordringen, da det blev aktuelt at forsøge at anbringe en IB-skole på det nordjyske landkort. Hermed har man gjort skolen til en del af globaliseringen og en åbning af Nordjylland til den øvrige verden i det nye årtusinde.

Bygningerne

Hasseris Gymnasium blev bygget som et prestigeprojekt af de mange små omegnskommuner, som blev nedlagt med kommunalreformen i 1970. Bygningerne har vist deres rummelighed og fleksibilitet ved stadigvæk at være tidssvarende. De har gennemgået 3 renoveringer over årene, først en meget kompliceret fornyelse af den ydre maling, derefter en udskiftning af samtlige lofter, fordi disse var lavet af et materiale, som måske kunne være sundhedsfarligt, endelig en renovering af skolens varmesystem, som holdt i 28-30 år mod det forventelige 18-20 år. De sidste år med det gamle anlæg krævede en meget stor arbejdsindsats fra pedellernes side og stort tålmod og hårdførhed hos elever og lærere.

Nye undervisningsformer, nye lærere

Gymnasiet påbegyndte sin undervisning med bekendtgørelsen for det grendelte gymnasium. Man havde fastholdt, at gymnasiet var liniedelt i en sproglig og en matematisk linie. På den enkelte linie skete der så en grendeling ved indgangen til 2.g.

Undervisningen blev stærkt påvirket af den voksende søgning mod gymnasiet og HF, idet der blev et behov for mere elevmotiverende undervisning. Det er i det lys, man skal se de forandringer i undervisningsformerne, som

70erne bragte. Gruppearbejdet blev et trylleord, som skulle løse mange af de problemer, som man mødte i undervisningssituationen. Et andet begreb, som blev skamredet, var kritisk tilgang til undervisningen og navnlig stoffet. Gymnasiet søgte at tilpasse sig til disse nye tendenser, godt hjulpet på vej af de mange nye lærere, som satte sig i gymnasielærerstolene op igennem 70erne. Gymnasiebekendtgørelsen var meget bred, idet den først og fremmest opstillede nogle eksamenskrav og kun i mindre grad udstak linier for selve undervisningen. Didaktikken var i det store og hele noget, som beroede hos den enkelte lærer. Døren til undervisningslokalet var lukket, og hvad der foregik bag denne dør forblev skjult for alle andre end de direkte implicerede: læreren og eleverne. Der forekom enkelte nye tiltag, som at eleverne skulle have medindflydelse med hensyn til stofvalget og undervisningsformen, men da det var lærerne, der var ansvarlig for, at eksamenskravene blev opfyldt, var det begrænset, hvor megen indflydelse de overlod til eleverne.

Gymnasiet åbnede sig dog mod den verden, der lå uden for skolen, bl.a. blev ekskursioner, feltstudier og studierejser naturlige elementer i et gymnasieforløb. Et tværfag som studievejledning holdt sit indtog i gymnasiet, og det blev i løbet af få år en uundværlig del af skolen, idet der her blev en mulighed for individuelt at vejlede og diskutere elevens skoleforløb. Skolerne blev op gennem 70erne og 80erne udstyret med audiovisuelle midler, hvilket også virkede ind på undervisningsmåderne. Sprogfagene brugte således sproglaboratoriet, ligesom videoafspilleren blev et yndet hjælpemiddel i mange fag.

Behov for en gymnasiereform

Grengymnasiet holdt til 1989. Så kom bekendtgørelsen til kort, idet den var blevet strakt og måske også udvandet af, at der blev oprettet forsøgsgræne med nye eller andre fag. Den ensartethed, som havde været gymnasiernes varemærke og stolthed: en national studentereksamen, var ved at forsvinde til fordel for det enkelte gymnasiums særinteresser.

I den situation meldte behovet for en gymnasiereform sig med stor kraft. Overvejelserne i den retning gik helt tilbage til slutningen af 70erne, hvor man i undervisningsministeriet iværksatte en række analyser og diskussioner.

I midten af 80erne meldte Hassers Gymnasium sig med et forslag til et par nye grene, som fik fællesnavnet: teknologilinien. Forsøgene gik ud på at lade eleverne få en mere praktisk tilgang til de naturvidenskabelige fag, samtidig med at der var lagt op til mere tværfagligt samarbejde. Forsøget fik ikke som håbet nogen langtidsvirkning for gymnasieskolen som helhed; det blev overhalet af det, der skete i den store gymnasieverden. Fra 1989 trådte en ny gymnasiebekendtgørelse i kraft, på samme tid som vores rapport om teknologilinien blev fremsendt til ministeriet. Forsøget havde dog den sideeffekt, at Hassers Gymnasium var blevet omstillingsberedt og derfor mere klar til at tage de udfordringer, som den nye struktur i gymnasiereformen indeholdt.

Gymnasieloven og bekendtgørelsen gældende fra 1989 var i høj grad baseret på, at eleverne lærte bedst, hvis de var velmotiverede. Motivationen skulle udspringe af elevernes egne valg. De skulle vælge sprogfag ved indgangen til 1.g, og ved indgangen til 2.g og 3.g skulle de vælge en række fag på henholdsvis højt og mellemniveau. Resultatet blev, at den enkelte elevs studentereksamen var et personligt projekt, men alligevel holdt inden for den nationale definition af, hvad en studentereksamen var. Den kendsgerning, at eleverne fik hver sin faglige profil, kom til at modarbejde, at tværfaglighed og projekter blev væsentlige dele af undervisningen. Elevernes mulighed for at få de ønskede valgfag løb også ind i vanskeligheder på grund af manglende ressourcer til at oprette valghold nok.

I løbet af 90erne blev gymnasieordningen af 1989 slidt op, så man erkendte, at et nyt årtusinde ville kræve en ny gymnasiereform. Det er den reform, som træder i kraft med starten af skoleåret 2005/06. Hassers Gymnasium står igen foran en ny udfordring, men denne gang under helt nye økonomiske vilkår.

Hvad vil fremtiden bringe?

Fra skolens fotoalbum 1970 - 2005

Den officielle indvielse af byggeriet Hasserisvej 300 i skolens festsal d. 2. november 1972. På de forreste rækker ses bl. a. Aalborgs borgmester Marius Andersen og rektorerne fra de andre Aalborggymnasier. Skolens første elever var startet som 1. G'ere i lånte lokaler på Stolpedalsskolen i 1970.

Fra samme indvielse ses her skolens første rektor Thomas Jørgensen (1924-1979) med to elever, der overrækker gaver: Arne Remmen. 2c og Susanne Blegvad, 2b.

20 år senere truede skoledøden mange gymnasier. Året før, i 1989, forlod de sidste HF'ere skolen, og en flok lærere følte, at en festlig samlende begivenhed kunne give skolen positiv PR. Om det var det, der hjalp, står hen i det uvisse, men i hvert fald har elevtilgangen ikke siden været kritisk. Foruden arrangementer for skolens elever og lærere afholdtes en stor fest med fællesspisning i boldhallen for godt 900 gamle elever.

Skolens 25 års jubilæum i 1995 blev en endnu større fest. Peter Villesen og skolens big band underholder her om formiddagen i festsalen for et indbudt publikum af elever, lærere og gæster.

Om aftenen samledes næsten 1300 gamle og nye elever i Aalborghallen til fællesspisning og fest. På billedet ses bordet med de første lærere og elever fra den allerførste årgang.

Til skolens fødselsdag hørte også opførelse af syngespillet "Svanhilde", der har været opført af lærere fra skolens start, mindst hvert tredje år. Dette billede stammer dog fra den foreløbigt sidste opførelse i 2001. Ingen kan naturligvis se, at hovedparten af skuespillerne har haft rollerne i 30 år!

I de første 10 år af skolens historie spillede man stadig gammeldags skolekomedie; her ses fire 3.g'ere, der i 1974 er med i Erik Knudsens "Frihed er det bedste guld".

Elever fra 2.g opfører Aristofanes' klassiske græske komedie "Lysistrate". Vi genså årgangens elever til 25 års jubilæum i sommeren 2004.

Til Aalborgs årlige karneval i maj måned har Hasseris Gymnasium siden 1983 deltaget med et farvestrålende optog. Her ses fra det første år opvarmning på skolens grund.

Karnevalsoptoget går gennem byen i 1991.

Fra 1987 til 1996 kæmpede Aalborggymnasierne mod hinanden ved en årlig romatch på fjorden med en elevbåd og en lærerbåd. Fra et af de første år ses en "opvarmingsøvelse" i centralgarderoben af de fire i lærerbåden, som reklamefremstød for arrangementet.

Elevernes opbakning hjalp: Vores lærerbåd vandt, og styrmanden (som altid var rektor) blev planmæssigt smidt i fjorden.

Gennem årene har der været afholdt talrige aktivitetsdage, hvor eleverne har været samlet om alternative aktiviteter. I 2000 var det brede tema: KUNST. En dansegruppe øver irske folkedanse i gymnastiksalen.

Æthvert skoleår skal have en afslutning – for eleverne enten en dimission eller en translokation. For lærerne markerer sommerfrokosten afslutningen på et skoleår og for nogle også afslutningen på et arbejdsliv – billede fra sommerfrokosten i juni 2005.

I over 10 år har skolen haft sit introduktionsarrangement på Livø. En af elevopgaverne har i en periode været at portrættere en af deres lærere med materiale fundet på stranden. - Måske sletter havet alle spor...

Hasseris Gymnasium
Hasserisvej 300
Tlf: 96327110
E-mail: HG@hasseris-gym.dk
Hjemmeside: www.hasseris-gym.dk

Redaktion:
Ellen Bruun • Claus Jensen
Hans Henrik Lauritzen • Anna Lise Nielsen
Jørgen R. Rømer (ansvarshavende)
Johan Schlichtkrull • Albin Willemoes

Foto: Erik Christensen
Jørgen R. Rømer m.fl.

Tryk: Prinfo Aalborg
www.prinfoaalborg.dk